

Kapitola jedna

Zavřu oči. Na tváři ucítím lehký vánek. Zatočím se kolem dokola a zelená sametová sukně mi bezstarostně zavíří kolem kotníků. Do kůže se mi vpíjejí hřejivé sluneční paprsky. Jako by i vzduch, který dýchám, byl prosycený štěstím. Více než čtrnáct let jsem se připravovala na okamžik, kdy se stanu ženou bohatého kupce, dva roky usilovně potlačovala hříšné myšlenky a teď celý můj život konečně dojde naplnění!

Kéž by se to stalo již dnes!

Před pěti dny – jak dávno se mi to již zdá – mi Matteo, jak mu můžu mezi čtyřma očima říkat, navrhl, abychom se zde dnes sešli a promluvili si o naší budoucnosti. Už se jí nemůžu dočkat. Od té chvíle k ní nedočkavě upínám každou svou myšlenku, každou modlitbu.

Náhle vzduch naplní vůně čerstvě řezaných květin z nedalekého stánku a v mysli mi problesknou matčina moudrá slova: *Příroda je znamením Boží dobroty, Alessandro*. Otevřu oči

a spatřím zářivě modré květy kosatců; to je jistě dobré znamení. Uchichtnu se.

„Ani slunce jas dnes nedokáže zastínit tvou zář, Less.“

S nadšeným úsměvem se otočím k jediné osobě, která mi tak podivně říká, tedy pokud nepočítám drahou sestřenku Cat. „I ty jeden lichotníku,“ obrátím se k Lorenzovi, zároveň ale po očku neustále sleduji rušné náměstí. „Poctíš mě svou společností, dokud nepřijde signor Romanelli?“

Bratrův nejlepší přítel rozloží svůj malířský stojan. „Bude mi potěšením.“ Opře se nohou o pískovcovou zeď za námi a rukou se skvrnami od barvy si prohrábne zlaté kudrny. „Minulý týden jsi nabyla dojmu, že se tě chystá pojmout za manželku. Viděli jste se od té doby, co jsme spolu naposled rozmlouvali?“

Na okamžik ve mně vzklíčí pochybnost, ale honem ji zase zaplaším. „Ne, ale předpokládám, že mezitím činil přípravy, aby se mohl setkat s otcem, jakmile se vrátí.“

Lorenzo přikývne. Oba se odmlčíme a upřeme svou pozornost na okolní shon. Na Mercato Vecchio panuje stejný povyk jako obvykle – nelibozvučná směsice křiku, smíchu, dětského pláče a oslího hýkaní. Vtom kolem nás proběhne skupinka dětí a vrazí do služebné stojící opodál. Košík, který nese, se převrhne. K mým nohám se dokutálí červené jablko.

Rázem se mi před očima odehraje celé naše pohádkové představení, vidím ho před sebou stejně jasně jako v onen den na venkově – otrávené jablko, zlá čarodějnice, šance vystoupit z role poslušné dcery a stát se někým zkaženým. Sestřenku Cat zbožňuji z mnoha důvodů, ale úplně ze všeho nejvíc kvůli onomu odpolední. Nehledě na mocný odpor, který církev vůči herečkám chová, mi Cat poskytla příležitost zažít vzrušení z hraní. Splnit si sen, jež jsem dřív měla za hříšný.

Nicméně poté, co nás má drahá sestřenka opustila, dostala bohužel i tato vzpomínka trpký nádech. Když se Cat vrátila do budoucnosti, zbyla po ní tři slova: *vášeň*, *rovnost* a *svo-boda*. Ideály vyznávané dívkami ve dvacátém prvním století, ale v století šestnáctém nanejvýš nepřijatelné, jakkoliv bych si přála, aby to bylo jinak. A tak jsem poslední dva roky strávila vnitřně rozpolcená, svářel se ve mně cit pro povinnost a nově objevená touha po dobrodružství.

Lorenzo se skloní a jablko zvedne. Naše pohledy se setkají.

I on si vzpomíná.

Když s nepatrným úsměvem vrací jablko služebné, znovu mě napadne, jak je to všechno neuvěřitelné. Z nějakého naprosto nepochopitelného důvodu, nejspíš hříčkou osudu, vidíme zcela zjevné rozdíly mezi mou příbuznou z budoucnosti Cat a mojí skutečnou sestřenkou ze šestnáctého století Paziencou, již Cat na nějakou dobu nahradila, jen my dva. Samozřejmě mají jako příbuzné i lecos společného: vlasy téměř stejné barvy, podobně plné rty. Ale všechno jedinečné, co činilo Cat tak úchvatně živelnou, je pryč. Pravá Paziencia je sice také svým způsobem okouzující, ale jak by se mohla rovnat vzrušující cestovatelce v čase?

Všechny detaily Catina těžko uvěřitelného příběhu jsem Lorenzovi ani neřekla. Nemusela jsem. S ohnivou vášní skutečného umělce jednoduše *pochopil* a nakonec našel i způsob, jak se s bolestí, již mu její odchod způsobil, vypořádat – přetvořil ji v umění. Studoval u celé řady mistrů, vysloužil si všeobecné uznání a maloval veledílo za veledílem.

Já se s novou vervou vrhla do hledání manžela.

Lorenzo znovu přelétne pohledem rušné náměstí a jeho smutný úsměv se promění v opravdový. „Zdá se, že tvůj citel právě dorazil.“

Zadívám se stejným směrem. Cítím, že se mě zmocňuje závrať.
Matteo.

Ještě mě nepostřehl, a tak využiji příležitosti pokochat se pohledem, jenž se mi naskytl. Široká, mužná ramena vystavená na odív v tmavém dubletu. Svůdná křivka rtů, nepřehlédnutelná i na tu dálku. Pohledná tvář, tentokrát bez ustaraných vrásek, jež ji tak často brázdí. Dívám se, jak se směje spolu s kýmsi vedle sebe. Srdce mi bije jako o závod.

Je to opravdu *kus*, jak by řekla má drahá sestřenka.

Má dvacet osm let, je o víc jak jedenáct let starší než já. Na manželství je sice ještě trochu mladý, ale naše rodiny se znají už velmi dlouho a náš sňatek oběma přinese zvýšenou prosperitu. Budeme dobrý pár. Matteova přítomnost utiší bouři, jež ve mně zuří, udusí touhu po něčem víc. Musí.

Dav mezi námi se náhle rozestoupí a já spatřím po Matteově boku mladou ženu. Nakloním hlavu na stranu a přimhouřím oči.

„Novella d'Amico,“ hlesnu téměř neslyšně. Ještě nedávno Novella Montagna, dcera jedné z nejzámožnějších rodin ve Florencii. Loni po ní toužili a dvořili se jí všichni muži ve věku na ženění, ale nakonec se provdala za benátského šlechtice a v zimě se odstěhovala. Obrátím se k Lorenzovi, plíce mi namísto žeber svírá železný krunýř. „Proč se vrátila?“

Svraští obočí a zakroučí hlavou: „Nevím. Ale zjistím to.“

Zamíří k hloučku žen, jež předstírají, že nakupují, ale ve skutečnosti jen využívají příjemný podzimní den jako záminku k nekonečnému tlachání. Zatímco se Lorenzo blíží, signora Benedicti, signora Cacchioni a signora Stefani přeruší klábošení a prohlíží si ho od hlavy až k patě jako nějaký vzácný kus benátského skla nebo novou onyxovou kamej. Naprosto nedůstojné, ale bohužel zdaleka ne neobvyklé.

Shání-li klevety, nemohl si Lorenzo vybrat lépe.

Znechuceně odvrátím zrak a znovu se zahledím na Mattea. Kéž by se zadíval mým směrem! O chvíli později je mé přání vyslyšeno. Žaludek se mi sevře, ale přinutím se do úsměvu. Vložím do něj každou společně strávenou chvíli, již jsme si uloupili, každý šeptem pronesený příslib.

Ale on mi můj úsměv neoplatí.

Vezme Novellu za ruku a sevře její dlaň ve své. Jeho oči, kdysi tak plné něhy, se promění ve dva necitelné kameny.

Veškeré vzrušení a naděje jsou rázem ty tam. Vzduch přestane existovat. Čas se zastaví. Polije mě studený pot. Dívám se na jejich propletené prsty a náměstí okolo mě se mi rozplyne před očima.

Koutkem oka zahlédnu Lorenza vracet se od hloučku klepen. Na jeho milé tváři se zračí lítost. Ale já už vím, co se stalo.

Když dojde až ke mně, sklopí zrak a zachmuří se: „Signora d’Amico se minulý týden navrátila domů jako vdova. Její bohaté věno zůstalo nedotčené.“ Zhluboka se nadechne a já zavřu oči, abych snesla krutou pravdu, jež bude následovat. Takto jsem si dnešní den ani v nejmenším nepředstavovala.

„Včera se sešli s notářem.“

Dobro plodí dobro. Poučka, již mi vštěpovali v dětství, teď najednou přestala platit. Vždycky se chovám – vždycky jsem se chovala dobře a správně. Dělala, co se ode mě očekávalo. Měla by následovat nějaká odměna.

Měl by mě milovat jako já jeho.

Lorenzo si odkašle. Čeká, až se na něj podívám. Přiměju se otevřít oči. Jen stěží v nich zadržuji horké slzy.

Jemně mi položí ruku na rameno. „Alessandro, Matteo a Novella jsou svoji.“

Mé vzlyky se ztrácí v lomozu kroků na kamenném dláždění. Poprosila jsem Lorenza, aby mě nenásledoval, a pak jsem se z náměstí vytratila. Pryč od zvědavých pohledů matčiných přítelkyň a vítězoslavného úšklebku na Novellině pohrdavé tváři. Se zamlženým pohledem se ženu ulicemi milovaného města a modlím se, aby mě nohy nějak samy donesly domů. Když spočinu pohledem na povědomé okrové budově o čtyřech poschodích, samou vděčností se mi málem podlomí kolena. Osud mi sice nepřál v milostných záležitostech, ale zjevně se slitoval nad mým orientačním smyslem.

Vběhnu na popraskané kamenné dlaždice a doklopýtám až ke vchodu na arkádové nádvoří. Dám se doprava a pokračuji dál. Zdálky už mi kyne tichá a opuštěná zahrada. V jednom z jejích stinných koutů klesnu na kolena. Dnes mě ale potemnělý úkryt neutiší. Omamná vůně květin ani melodické zurčení nedaleké fontány nemohou zmírnit palčivou bolest, již mi způsobila Matteova zrada.

Stále tomu nemohu uvěřit. Měsíce tajných schůzek a vyznání přece nemůžou skončit takto! Jistě je to jen nějaká noční můra. Co nevidět se probudím, znovu se přichystám a odejdu na schůzku s Matteem. Bude mi šeptat sladká slůvka o naší budoucnosti a říkat, jak moc mě miluje.

Rychle zamrkám, ale vše zůstane při starém.

Tršoucí se rukou si utírám další a další slzy. Napadne mě, že Cat by na mém místě byla bezpochyby silnější. Prorazila by si cestu zaplněným náměstím, počastovala Novellu jízlivou poznámkou a po Matteovi požadovala vysvětlení. A pak by ho nakopla.

Představím si, jak by asi mému skoromanželovi vylezly oči z důlků, a to mi trochu zvedne náladu. Škytnu smíchy. Cat

byla jako bouře plná nezkrotné síly. My ostatní jsme se mohli s její živelnosti buď vyrovnat, nebo zůstat v prachu.

Jenže já želbohu nejsem má dráha sestřenka.

V jejím světě, v budoucnosti, má dívka svobodu žít naplno a vůbec se nemusí ohlížet na to, co se sluší a patří. Může přehlížet společenské konvence i pravidla slušného chování a jít si za svými sny, i kdyby ji měly zavést sem, o pět set let zpátky. Osud, spolu s trochou cikánských kouzel, dal Cat šanci zažít něco neskutečného. Vyzkoušela si jiný způsob života, a na chvíli si tak mohla odpočinout od vlastních starostí.

Svezu se na zem. Tentokrát mi vůbec nezáleží na tom, jestli si umažu sukni. Zavřu oči a na vlhkou trávu vedle mojí tváře dopadnou další slzy. „Jak jen toužím po takovém cikánském dobrodružství!“

Jak tam tak bez hnutí ležím a přeji si, aby celý svět skončil, zazvoní mi u ucha slabé cinkání a vytrhne mě tak z mojí beznaděje.

Ucítím, jak se mi v zádech pomalu rozlévá mrazení. Nabírá na rychlosti, až se nakonec otřesu po celém těle. Rychle otevřu oči. Náhle se zvedne vítr a větvičky a květy přede mnou se roztančí. Když vítr ještě zesílí, pár se jich utrhne a odletí pryč. Kadeře kaštanových vlasů mi padají do očí. Vyškrábu se zpátky na nohy a postavím se prudkému, dechberoucímu poryvu na odpor, snažím se přitom držet si sukni. Vichr mě popostrčí kupředu. Můj výkřik ve vichřici docela zanikne.

Pak vše najednou skončí stejně náhle, jako začalo.

Když jsem znova schopná slova, pronesu do ticha: „Co to propána bylo?“

Dvůr, nyní již tichý a klidný, mi pochopitelně neodpoví.

Podívám se na sebe a smetu si ze sukně nafoukaný nepořá-

dek. Vtom za mnou praskne větvička a ozve se hlasité *křup*. Celá strnu.

„*Buna ziuu, Alessandra.*“

Honem se otočím a pohledem spočinu na dívce přibližně v mém věku. Dlouhé havraní vlasy má neupravené a rozčuchané, na sobě sukni v křiklavých barvách a průsvitné závoje. Paže holé, stejně jako pás bronzově hnědé kůže na břiše. Odvrátím zrak a na mysli mi vytane útržek nejasné vzpomínky.

Jak to že zná mé jméno?

Na dívčině jindy vážné tváři se objeví nepatrný úsměv. Působí nepřírozeně a nepatříčně. Pak pronese: „Hvězdy vyslyšely tvé přání.“